

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/256/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

281/2015. (VII. 30.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2015. május 18-án előterjesztett **panaszát** a 2015. július 30-án – dr. Wildner Domonkos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést fogatosító szerv – a M. Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor. Továbbá alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg, valamint alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2015. május 18-án, személyesen a Testület Panaszirodáján terjesztette elő a panaszát, a vele szemben 2015. május 7-én fogatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy a B. Bt. egyik vezetője, és M. településen a Cs. utca 24. szám előtt P. K. megrendelésére a Bt. tevékenységi körébe tartozó munkálatokat végeztek – sövényvágót élesítettek és javítottak – fiával (H. N-szal) és H. S. kollégájával 2015. május 7-én 13 óra és 14 óra között. Miközben a munkát végezték, megjelent egy rendőrautó, megállt és két rendőr szállt ki belőle. Az egyikük felindult állapotban volt (a panaszos megítélése szerint). A rendőrök igazoltatták a panaszost és a vele együtt tartózkodókat, majd elkérték a panaszostól az iparendélyét. A panaszos átadta a rendőröknek a kért iratokat (iparendélyt és a Bt. társasági szerződését). A rendőr, aki ha jól emlékszik a panaszos M. Z-ént mutatkozott be, kiabált, ordítva kérte az iparendélyeket. A

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

panaszos álláspontja szerint ezen rendőri fellépéstől mindannyian nagyon megijedtek és a panaszos próbálta megmondani a rendőrnek, hogy már átadták neki az iparendedélyt, a kezében tartja. Erre a rendőr még hangosabban kezdett el kiabálni és ordította, hogy az nem iparendedély azt adja oda neki a panaszos. A rendőr eközben ment a panaszos felé, akihez olyan közel ment, hogy a hasával a panaszos hasát megbökte, kb. az arca pár centire volt a panaszos arcától és úgy kiabált. A panaszos elmondta, hogy mindannyian nagyon meg voltak ijedve. A rendőr azt mondta a panaszosnak, hogy meg fogja őt motozni, eközben pedig letegezte a panaszost. Mindent kipakoltatott a zsebeikből, a táskákból és a panaszost megmotozta. A panaszos a letegezést visszautasította és mondta neki, hogy panaszt fog ellene tenni. A rendőr folyamatosan azt kiabálta a panaszos felé, hogy „Nem hallom, amit mondasz!”. Ezek után a panaszos meg sem mert szólalni. A rendőr becébezt a központba és elmondta a kollégáknak, hogy van itt egy ember, aki fel fogja jelenteni, de neki is lesznek tanúi és azt is mondta, hogy ő nem ijed meg ettől a kis senkitől. A másik rendőr nem tett eközben semmit, csak ott állt.

M. Z. annyira mondta azokat a szavakat, hogy „nem hallom, amit mondasz” holott egy méter távolságon belül lehetett a panaszos, hogy már a megrendelőjük (P. K.) nem bírta tovább ezt a megaláztatást a panaszossal szemben és ő szólt oda, hogy vegyen akkor egy hallókészüléket (a rendőr), ha nem hallja azt, amit a panaszos mond. A rendőr egy karton cetlire írta fel az adataikat, közben a megrendelőjük szomszédját próbálta agítani abban, hogy majd ha a panaszos feljelenti, akkor legyen a rendőr tanúja. Ekkor a rendőrökön és a panaszos és társain kívül ketten voltak ott: a megrendelő és a szomszédja. A szomszédról közben kiderült, hogy a rendőrségen dolgozik ő is, ezt a megrendelő mondta el a panaszosnak. Ijedtnek és megalázottnak érezték magukat. A rendőr, amikor becébezt, akkor mondta, hogy be fogja a panaszost és társait vinni. Az autóból távolabb ezután valamit megbeszéltek a két rendőr, majd M. Z. visszajött és azt mondta, hogy „a M-on múlik az, hogy beviszi-e önöket”. Ezt a panaszos fiának és kollégájának mondta. Miután visszakapták az irataikat, a panaszos elkérte a rendőr nevét, amelyet így tudott meg utóbb. Azonban a rendőr mielőtt beszállt volna az autóba megjegyezte a panaszos irányába, hogy „8 órakor végzek, várlak a csapatoddal”. Ezután a rendőrök elmentek.

A megrendelő jelezte a megértést és a felháborodást az intézkedés miatt. Lesújtva, megdöbbenve, megalázva érezte magát a panaszos és két társa a rendőri intézkedés miatt. A panaszos azt gondolja, hogy amennyiben nincsenek ott a magyar tanúk, akár meg is verte volna őket a rendőr. Ezt az egész rendőri viselkedésből következtette ki. A panaszos úgy gondolja, hogy ez azért történt meg velük, mert cigányok. A kollégáját és a fiát nem motozta meg a rendőr, akik egyébként meg voltak ijedve, nem is szóltak semmit az intézkedés során; hármójuk közül csak a panaszos beszélt. A rendőr egyébként a megrendelőt és a szomszédját is igazoltatta azért, hogy az adatok meglegyenek arra az esetre, ha a panaszos feljelentené őt. A megrendelő és a szomszédja nem cigány származású a panaszos tudta szerint.

2) A panaszos által előadottak kapcsán a Testület munkatársa 2015. június 25-én több alkalommal megpróbálta felvenni a kapcsolatot a panaszos által megnevezett tanúval, akivel ténylegesen telefon kapcsolatot nem tudott kialakítani, tekintettel arra, hogy a telefonszámon nem volt kapcsolható senki sem. Így a Testület abból a vélelemből indult ki, hogy a panaszos azért nevezett meg tanút, hogy az általa előadottakat megerősítse.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a M. Rendőrkapitánysághoz. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A rendőrkapitányság vezetője 2015. június 8-án kelt átiratából a következők derülnek ki.

A panaszossal szemben 2015. május 7-én 14 óra körüli időben M. város, Cs. utcában közterületen fogatosított rendőri intézkedésre a betegállományban lakásán tartózkodó, a Megyei Rendőr-főkapitányság állományában tartózkodó H. M. r. ftörm., házaló jellegű kereskedelmi tevékenységre vonatkozó bejelentése nyomán került sor.

Mind a bejelentő, mind az intézkedő rendőr előtt ismert volt az a tény, hogy az elmúlt időszakban országsszerte, így időnként a M. Rendőrkapitányság illetékességi területén is történnék időskorú, egyedül élő emberek sérelmére olyan, elsősorban vagyoni elleni bűncselekmények, ahol egyes személyek házaló jellegű kereskedelmi, szolgáltató tevékenységet színlelve, vagy magukat különböző szolgáltatók, esetlegesen a szociális ellátórendszer vagy az önkormányzat munkatársainak kiadva jutnak be a sértettekhez. Esetenként e tevékenységet más bűncselekménnyel elkövetését megelőző „terepszemlére” használják fel. A közelmúltban a M. Rendőrkapitányság illetékességi területén is történt két hasonló bűncselekmény: 2015. április 8-án M. város Cs. utcai bölcsődében (, ahol egyébként a rendőri intézkedés megelőző órákban a panaszos is járt), valamint 2015. május 22-én B. településen. A rendőri intézkedés kezdeményezésének jogalapját a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 13. § (1) bekezdése és az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja adta. A rendőri intézkedésre ezen szakaszok által meghatározott törvényes célok elérése érdekében, a bejelentés ellenőrzése és a helyszínen tapasztalt körülmények alapján fennálló intézkedési kötelezettség alapján került sor.

A panaszos kijelentéseivel szemben mind a rendőri jelentések, mind a helyszínen tartózkodó kívülálló tanú elmondása szerint a rendőri intézkedés alapvetően kulturált, higgadt hangnemben zajlott, akkor vált kissé erőteljesebbé, határozottabbá, amikor a panaszos fenyegetőzni kezdett. A panaszos által említett ordibálást a rendőri jelentések és a kívülálló tanú elmondása nem támasztják alá. Az intézkedés nem volt fenyegető hangnemű.

Az intézkedő rendőr az intézkedés során a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 200/A. § (1) bekezdésébe ütköző, jogosulatlan közterületi értékesítés szabálysértésének gyanúját állapította meg, mivel a panaszos nem rendelkezett M. város önkormányzatának engedélyével a közterület használatára. A panaszos az igazoltatás során mindössze egy B. Bt. szerződésmintája társasági szerződés megnevezésű a G. és K. ügyvédi iroda nevében dr. K. M. által ellenjegyzett iratot adott át a rendőrnek, ami véleménye szerint bárhol, bármikor feljogosítja őt szolgáltatás végzésére.

Az intézkedés során a panaszossal szemben a szabálysértés elkövetésének a gyanúja miatt Sz. Z. r. ftörm. az Rtv. 29. § (6) bekezdése alapján ruházátvizsgálatot fogatosított, amelynek során felszólította a panaszost, hogy a zsebeiben lévő tárgyakat pakolja ki, majd külső ruházatát átvizsgálta. Az átvizsgálás célja részben az volt, hogy az intézkedéssel érintett

panaszosnál található-e a helyszínen felmerült jogsértéssel összefüggő, illetve a közrendet, közbiztonságot a fent írtak szerint veszélyeztető és az elmúlt időszakban elszaporodott cselekményekhez kapcsolódó tárgyak, eszközök. A ruházatátvizsgálásra az Rtv. 31. § (2) bekezdésében rögzített módon, azonos nemű személy által végrehajtva, nem szeméremsértő módon került sor. Az intézkedő rendőr, a panaszos szóhasználata szerint „motozást” – ami a testüregek átvizsgálását is magában foglalja – természetesen nem hajtott végre, hanem a fentiekben leírt ruházatátvizsgálást foganatosított.

Szükséges a rendőri intézkedéssel összefüggésben rámutatni arra is, hogy függetlenül a helyszínen felmerült szabálysértés gyanújától és immár a szabálysértési hatóság hatáskörébe tartozó szabálysértési eljárásban meghozandó majdani döntéstől, a panaszos tevékenysége a telepengedély, illetve a telep létesítésnek bejelentése alapján gyakorolható egyes termelő és szolgáltató tevékenységekről szóló 57/2013. (II. 27.) Kormányrendelet (továbbiakban: Kormányrendelet) előírásait is sértette. Ugyanis a Kormányrendelet 2. melléklet 13. pontjában felsorolt telepengedély-köteles fémmegmunkálási tevékenység a Kormányrendelet 2. § (1) bekezdésében írtak alapján olyan ipari tevékenység, amely csak telephelyen végezhető. Ezen túlmenően M. város Önkormányzatának 9/1998. (II. 31.) Önkormányzati rendelete (továbbiakban: ÖK rendelet) is szabályozza a közterület rendeltetéstől eltérő használatának szabályait. Mindamellet, hogy a város területén, a közterületen végzett alkalmi, javító-szolgáltató tevékenység végzésére csak díjfizetés mellett, a közterület-használati engedély birtokában kerülhet sor, ilyen engedély az ÖK rendelet 3. § (3) bekezdése alapján egyáltalán nem is adható ki az olyan tevékenységhez, amelynek közterületen való folytatását jogszabály tiltja. Mindezekre figyelemmel a keletkezett iratokat, egyúttal a jegyző részére is továbbította a parancsnok.

Az intézkedés során Sz. Z. r. ftörm. a rendőri jelentések és a meghallgatott tanú elmondása szerint a panaszost nem tegezte.

Az intézkedés során Sz. Z. r. ftörm. a rendőri jelentések és a meghallgatott tanú elmondása szerint előállítás foganatosítását nem helyezte kilátásba, azzal a panaszost nem fenyegette; a személyi szabadság korlátozására okot adó körülmény nem merült fel.

2) A rendőrség mellékelte a kapitányságvezető 2015. június 2-án kelt, az Egyenlő Bánásmód Hatóságnak címzett, az intézkedésről és a panaszos bejelentése alapján lefolytatott vizsgálatról szóló átiratát.

A parancsnok álláspontja és az azt alátámasztó rendőrségi dokumentációk szerint a M. Rendőrkapitányság által lefolytatott és a panaszos által kifogásolt rendőri intézkedés során nem történt az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXXV. törvény (továbbiakban: Ebktv.) 10. § (1) bekezdésében foglalt zaklatás, illetve a 8. § bármely pontjában rögzített közvetlen hátrányos megkülönböztetés. Eljárása során a M. Rendőrkapitányság maradéktalanul betartotta az egyenlő bánásmód követelményét.

2015. május 27-én 14 óra körüli időben W. J. r. zls. a M. Rendőrkapitányság beosztottja bejelentést kapott a betegállományban, lakásán tartózkodó H. M. r. ftörm., a Megyei Rendőrfőkapitányság beosztottjától, amely szerint három férfi a közterületen házaló jellegű kereskedelmi tevékenységet folytat M. városban a Cs. utcában.

A megjelölt helyszínre Sz. Z. r. ftörm. körzeti megbízott és W. J. r. zls. szabálysértési referens vonult ki megkülönböztető jelzésekkel ellátott szolgálati gépkocsival, az évszaknak megfelelő szolgálati egyenruhában. A Cs. utca 24. előtt találták meg a bejelentésben megjelölt három férfit, akik egy, a közterületen lévő újságygyűjtő tárolóra erősített köszörűvel sövénynyírót élezték.

Az intézkedést Sz. Z. r. ftörm. folytatta le. Az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján a három személyt személyazonosságának igazolására szólította fel, közölve a rendőri intézkedés célját, amelynek mindhárman eleget tettek, majd a panaszost – mivel a tényleges kereskedelmi tevékenységet ő végezte – megkérdezte, hogy rendelkezik-e engedéllyel. A panaszos ekkor átadott egy B. Bt. szerződésmintája társasági szerződés megnevezésű, a G. és K. ügyvédi iroda nevében dr. K. M. ügyvéd által ellenjegyzett iratot, amely véleménye szerint őt bárhol, bármikor feljogosítja e tevékenység végzésére.

Az intézkedő rendőr közölte a panaszossal, hogy az általa bemutatott irat alapján nem végezhet ilyen tevékenységet, ahhoz M. város engedélye is kell, amit a panaszos hangosan kifogásolt, nemtetszését fejezte ki, illetve fennhangon, kiabálva fenyegette az intézkedő rendőrt, miszerint „nem tudod, kivel beszélsz!” és „nem sokáig leszel rendőr!”.

Mivel a rendőri intézkedés során az azzal érintett panaszos a közterületen végzett ilyen irányú tevékenységre feljogosító iratot, továbbá a M. város polgármesteri hivatala által a közterület rendeltetésétől eltérő használatához kiadott engedélyt felmutatni nem tudott, az intézkedő rendőr a helyszínen úgy ítélte meg, hogy a Szabs. tv. 200/A. § (1) bekezdésbe ütköző, jogosulatlan közterületi értékesítés szabálysértésének gyanúja áll fent, illetve más, a közterület jogosulatlan használatával összefüggő jogszabálysértés is történhetett. Az intézkedő rendőr előtt ismert volt továbbá az is, hogy az elmúlt időszakban országszerte, így időnként a M. Rendőrkapitányság illetékességi területén is történnek időskorú, egyedül élő emberek sérelmére olyan, elsősorban vagyon elleni bűncselekmények, ahol egyes személyek házaló jellegű kereskedelmi, szolgáltató tevékenységet színlelve, vagy magukat különböző szolgáltatók, esetleg a szociális ellátórendszer vagy az önkormányzat munkatársainak kiadva jutnak be a sértetthez. Esetenként e tevékenységet más bűncselekmények elkövetését megelőző „terepszemlére” használják fel. A közelmúltban a M. Rendőrkapitányság illetékességi területén is történt hasonló bűncselekmény.

A rendőri intézkedésre az Rtv. 13. § (1) bekezdése és az Rtv. 29. § (6) bekezdése alapján, jelen törvényhelyek által meghatározott célok elérése érdekében, a bejelentés ellenőrzése és a helyszínen tapasztalt körülmények alapján fennálló intézkedési kötelezettség alapján került sor.

Az intézkedés során a panaszossal szemben a szabálysértés elkövetésének gyanúja miatt Sz. Z. r. ftörm. az Rtv. 29. § (6) bekezdése alapján ruházátvizsgálatot foganatosított, amelynek során felszólította a panaszost, hogy a zsebeiben lévő tárgyakat pakolja ki, majd külső ruházatát átvizsgálta. Az átvizsgálás célja részben az volt, hogy az intézkedéssel érintett panaszosnál találhatók-e a helyszínen felmerült jogsértéssel összefüggő, illetve a közrendet, közbiztonságot a fent írtak szerint veszélyeztető, és az elmúlt időszakban elszaporodott cselekményekhez kapcsolódó tárgyak, eszközök. A ruházátvizsgálásra az Rtv. 31. § (2) bekezdésében rögzített módon, azonos nemű személy által végrehajtva, nem szeméremérséto módon került sor. Az intézkedő rendőr, a panaszos szóhasználata szerinti „motozást” – ami a

testüreges átvizsgálását is magában foglalja – természetesen nem hajtott végre, hanem a fentiekben leírt ruházatátvizsgálást foganatosított.

Ezt követően – mivel a szabálysértés elkövetését nem ismerte el – közölte a panaszossal, hogy ellene jogosulatlan közterületi értékesítés miatt szabálysértési feljelentést tesz.

Az intézkedő rendőr elmondása szerint a köztük lévő távolság a rendőri intézkedés során mindvégig 1-2 lépés volt, amit ő nem tartott túl közelinek. Miután a panaszos kiabálni, fenyegetőzni kezdett, a rendőr is határozottabban, erőteljesebben és hangosabban beszélt vele, azonban semmi esetre sem „ordibált”.

A panaszos által említett „Nem hallom, mit mond” kijelentés nem tegeződő, hanem az intézkedés alá vont részére a kellő tiszteletet megadó, magázó hangnemben, az intézkedő rendőr elmondása szerint többször is elhangzott, ezzel próbálva a kiabáló, fenyegetőző kérelmezőt rábírnivala a higgadt, nyugodt kommunikációra.

A panaszos és a társaságában lévő személyek előállításának semmilyen összefüggésben nem került szóba az intézkedés során.

Az intézkedés végén a panaszos kérésére az intézkedő rendőr közölte a nevét, rendfokozatát, azonosítóját és szolgálattelhelyét. A panaszos kijelentette, hogy mind M. városon, mind B. városban panasszal fog élni az intézkedéssel szemben.

A rendőrség rendelkezésére álló információk szerint a panaszos a rendőri intézkedést követően megjelent M. város önkormányzata polgári mesteri hivatalában, és a közterületi tevékenységre engedélyt nyújtott be.

A Szabs. tv. 99. § (1) bekezdésére és a 100/A. § figyelemmel, mivel a panaszos nem ismerte el szabálysértés elkövetését, vele szemben figyelmeztetés vagy helyszíni bírság nem volt alkalmazható. A rendőri intézkedés során felmerült szabálysértés miatt a panaszossal szemben a lakóhely szerint illetékes kormányhivatal kerületi hivatalánál a rendőri feljelentés alapján szabálysértési eljárás kezdeményezésére került sor.

Szükséges a rendőri intézkedéssel összefüggésben rámutatni arra is, hogy függetlenül a helyszínen felmerült szabálysértés gyanújától és immár a szabálysértési hatóság hatáskörébe tartozó szabálysértési eljárásban meghozandó majdani döntéstől, a panaszos tevékenysége a Kormányrendelet előírásait is sértette, hiszen annak 2. melléklet 13. pontjában felsorolt telepengedély-köteles fémmegmunkálási tevékenység a jogszabály 2. § (1) bekezdésében írtak alapján olyan ipari tevékenység, amely csak telephelyen végezhető. Ezen túlmenően az ÖK rendelet is szabályozza a közterület rendeltetésétől eltérő használatának szabályait. Mindamelllett, hogy a város területén, a közterületen végzett alkalmi, javító-szolgáltató tevékenység végzésére csak díjfizetés mellett, közterület-használati engedély birtokában kerülhet sor, ilyen engedély az ÖK rendelet 3. § (3) bekezdése alapján egyáltalán nem is adható ki az olyan tevékenységhez, amelynek közterületen való folytatását jogszabály tiltja. Mindezekre figyelemmel a keletkezett iratokat, egyúttal a jegyző részére áttette a parancsnok.

Az Rtv. IX. fejezetében foglalt jogorvoslati eljárás keretében a rendőri intézkedés jog és szakszerűségét közigazgatási hatósági eljárás keretében, a kérelemhez kötöttség elvére, továbbá az Ebktv. 15. §-ában írt rendelkezésekre figyelemmel, kivizsgálni nem állt a parancsnok módjában. A rendőri intézkedéssel összefüggésben ugyanakkor az azt foganatosító W. J. r. zls-sal és Sz. Z. r. ftörm-rel, továbbá a rendőri intézkedést kezdeményező és annak egy részénél jelen lévő H. M. t. ftörm-rel rendőri jelentést készítettett. Beszerzésre és meghallgatásra kerültek a rendőri intézkedéshez kapcsolódó rádióforgalmazási hanganyagok, továbbá felkeresték és megkérdezték a rendőri intézkedésnél jelen lévő P. K-t (megrendelőt), akinek a rendőrség részére adott szóbeli tájékoztatásról hivatalos feljegyzést készítették.

A rendőri jelentések, a P. K-dal folytatott beszélgetés és az arról készült hivatalos feljegyzés tartalma is egyértelműen cáfolják a panaszos azon állítását, hogy a rendőri intézkedésre az érintettek bőrszíne, nemzetisége, nemzetiségi hovatartozása miatt került volna sor, illetve annak lefolytatása során a panaszos által állított, vagy egyéb módon megsértettek volna az egyenlő bánásmód követelményét, vagy az Rtv. 13. § (2) bekezdésében előírt részrehajlás nélküli intézkedés követelményét. A rendőri intézkedés jogszerű és szakszerű volt, az határozott, időnként erőteljesebb hangnemben, de az emberi méltóság és az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása mellett folyt. Az intézkedés során egyetlen alkalommal sem hangzott el sem közvetlen, sem közvetett utalás a panaszos nemzetiségi hovatartozását illetően.

Ez utóbbi vonatkozásában indokolt nyomatékosan rámutatni arra, hogy illet magá a panaszos sem állít, pusztán azt a feltevést fejt ki, hogy „úgy gondolom, hogy azért történt mindez velünk, mert cigányok vagyunk”. Az igazoltatás során az EDR rádiórendszeren történt priorálásról és adatkérésről készült hangfelvételen sem hallható erre utaló kijelentés és erről a jelen lévő rendőrök, továbbá az intézkedésnél jelen lévő P. K. sem számoltak be. A panaszos ezen következtetését olyan, a rendőri intézkedés körülményeivel kapcsolatos további állításaira alapozza, amelyeket a rendőri jelentések és az eseményeknél voltaképpen kívülállóként jelen lévő P. K. elmondása is cáfolnak. Az intézkedő rendőrök egyike sem ordibált a rendőri intézkedés során a panaszos által állított módon, a beszélgetés magázódó hangnemben zajlott, a kommunikáció közben az intézkedő és az intézkedés alá vont panaszos közt testi kontaktus nem volt és a szóbeli érintkezés során a társadalmi elvárásoknak és a biztonsági előírásoknak megfelelő testtávolság is megtartott volt. A rendőri intézkedés során egy esetleges előállítással a rendőrök nem fenyegetőztek, továbbá a rádióforgalmazás során nem hangzott el az a sértő kijelentés sem, miszerint a rendőr „nem ijed meg ettől a kis senkitől”. P. K. a rendőrség részére adott felvilágosítás alapján, a panaszos erre vonatkozó állítása ellenére mintegy kívülállóként is úgy ítélte meg, hogy a rendőri intézkedés hangneme kulturált és korrekt volt.

Visszaulva az ún. házalásos módszerrel elkövetett jogsértő cselekményekkel összefüggésben írtakra, a M. Rendőrkapitányság minden esetben határozottan fellép az ilyen cselekményekkel szemben, ezért ha házaló árusításról érkezik bejelentés (legyen az ténylegesen valamely árucikk értékesítése, vagy szolgáltatás nyújtása), minden esetben intézkednek annak rendőri ellenőrzésére, anélkül, hogy bármilyen feltételezés vagy előítélet fogalmazódna meg az árusítást végző személlyel szemben. Amennyiben az adott tevékenységet minden szempontból a hatályos jogszabályoknak megfelelőnek találják, akkor az igazoltatáson túlmenően intézkedést nem foganatosítanak.

A rendőri intézkedés kiváltó oka a fenti esetben is ez volt, függetlenül a panaszos és a társaságában lévők esetleges nemzetiségi hovatartozásától. Az intézkedésre, az igazoltatásra és a tevékenység jogszerűségének ellenőrzésére ezért és nem a kérelmező nemzetiségi hovatartozása miatt került sor.

3) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsájtotta a panaszossal szemben 2015. május 7-én megtett szabálysértési feljelentést, amely szerint a panaszos 2015. május 7-én 14 órakor szabálysértést követett el.

Sz. Z. r. ftörm. jelenti, hogy a fenti napon és időben a szolgálata teljesítése során lakossági bejelentést kapott, miszerint három személy járja a Cs. utcát azzal az indokkal, hogy késeket éleznek és főleg időskorú emberekhez kopogtatnak be.

A fenti helyen az utcán egy piros színű papír gyűjtőedény mellett négy személyt látott és ekkor észlelte, hogy a gyűjtőedényre fel volt szerelve egy kézi köszörű, amelyről a rendőr fényképfelvételt is készített. A köszörűt a panaszos kezelte, épp egy zöld színű elektromos sövénynyíró ollóit élezte, ami P. K. J-é, aki elmondta, hogy 2.000 Forintban állapodtak meg a munka befejezését követően. A rendőr ezután igazoltatás alá vonta a panaszost és az ott tartózkodó H. N-t és H. S-t. Az igazoltatás során a panaszostól megkérdezte, hogy rendelkezik-e engedéllyel, illetve van-e vállalkozói engedélye illetve számlaképes-e. A panaszos ekkor a rendőrnek átadott egy A/4 méretű lapot, ami valamiféle betéti társaságról szól és közölte, hogy ezzel ő bárhol és bármikor végezhet efféle tevékenységet, valamint mutatott egy számlatömböt is. Ezután a rendőr közölte a panaszossal, hogy semmiféle engedéllyel nem rendelkezik, illetve, hogy a papír nem felel meg az érvényben lévő jogszabályokban leírtaknak. A panaszos ezt követően hangosan kiabálni kezdett a rendőrrel és nemtetszését fejezte ki a rendőri intézkedéssel szemben, hogy „jobb, ha békén hagyja őt, mert nem tudja, hogy kivel beszél”, valamint hozzátette, hogy „nagyon rá fog emiatt még cseszni”. A panaszos emellett sérelmezte, hogy a rendőr túl közel állt hozzá, ami a rendőr szerint kb. 2 lépés lehetett. A fenti személyeket a Tevékenységirányítási Központon (továbbiakban: TIK) keresztül priorálta, mivel a kollégájával (W. J. r. zls-sal) ketten voltak és csak így tudták biztonságosan végig vinni az intézkedést. Ezt követően a rendőr közölte a panaszossal, hogy a Szabs. tv. 200/A. § (1) bekezdés szerint jogosulatlan közterületi értékesítés végett ellene szabálysértési feljelentéssel fog élni, amelyet szóban tudomásul vett. Ezután a panaszos elkérte a rendőr nevét és jelvéyszámát, valamint beosztási helyét, amit szóban megadott neki a rendőr, majd a panaszos hozzátette, hogy panasszal fog élni M-on és B-en is a rendőri intézkedés ellen, valamint hozzátette, hogy „nem sokáig lesz rendőr”. Tanúként jelen volt az utcán H. M. és a szolgáltatást igénybe vevő P. K. J.

4) A rendőrség mellékelte a 2015. május 7-én kelt, az intézkedésről Sz. Z. r. ftörm. által készített rendőri jelentést, amely ismertetésétől a Testület eltekint, hiszen a szabálysértési feljelentésben közöltekkel szó szerinti egyezést mutat a jelentés, így abból új, érdemi információ nem derül ki.

5) W. J. r. zls. 2015. május 26-án tette meg a sérelmezett intézkedésről a rendőri jelentését.

A rendőr a sérelmezett intézkedés napján 7 órától 14 óráig látott el szolgálatot a M. Rendőrkapitányságon, amely teljesítése során lakossági bejelentés érkezett arra vonatkozóan, hogy három férfi házaló tevékenységet folytat. M., Cs. utcában. Az esetet követően,

tekintettel arra, hogy közterületi szolgálatot ellátó Sz. Z. r. főrm. társ nélkül teljesített szolgálatot, az általa vezetett szolgálati gépjárművel a M., Sz. I. tér – D. F. utca – K. Z. utcán keresztül közelítette meg a Cs. utcát. Haladása során több járőrelőtől megkérdezte, hogy a házaló személyek a Cs. utca végén található társasházaknál köszörülnek. A helyszínrre kiérkezve megállapítást nyert, hogy a három férfi újságygyűjtő tárolóra erősített köszörűvel sövénynyírot élez. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján intézkedést kezdeményezett.

Az intézkedést Sz. Z. r. főrm. az Rtv. 20. § (1) – (4) bekezdésekben meghatározott módon kezdte meg és felszólította a köszörűt kezelő személyt és két segítőjét, hogy az Rtv. 29. §-ban meghatározottak szerint adják át neki a személyazonosító igazolványukat. Az intézkedés során megállapították a három személy személyazonosságát. A panaszostól Sz. Z. r. főrm. megkérdezte, hogy milyen engedéllyel rendelkezik ezen cselekmény végzésével kapcsolatban, amire egy B. Bt. szerződésmintája fejléccel ellátott dokumentumot adott át, amelynek a végén Dr. K. M. ügyvéd aláírása szerepelt egy bélyegzővel ellátva. Ezenkívül más olyanfajta dokumentumot, illetve önkormányzati engedélyt nem tudott a rendőrök részére bemutatni a panaszos, amely feljogosította volna ezen munkálatok végzésére közterületen.

Az intézkedés során Sz. Z. r. főrm. felszólította a panaszost, hogy ilyen tevékenységet engedély nélkül nem lehet végezni, de ezt a panaszos sérelmezni kezdte és cinikusan kezdett viselkedni az intézkedő rendőrrel szemben és kifogásolni kezdte a rendőri intézkedés jogosságát. Az intézkedés ideje alatt a panaszos végig azt hajtogatta, hogy a rendőrök nem tudják, hogy kivel állnak szemben és mindenhol fel fogja őket jelenteni. A TIK-on keresztül kérték le a három személy adatait, amely során kiderült, hogy egyiküket sem körözik, de a panaszossal szemben többször érkezett bejelentés házaló tevékenység folytatása miatt. Az intézkedés során a panaszossal jelen lévő két személy végig együttműködő magatartást tanúsított.

A panaszos bejelentése, amely szerint az intézkedésre a cigány származása miatt került sor teljes egészében nem fedi a valóságot. Az intézkedés során a panaszos etnikai hovatartozására való utalás egyáltalán nem hangzott el a rendőrök részéről semmilyen formában. A panaszossal szemben kizárólag azért került sor intézkedés végrehajtására, mivel cselekményével elkövette a Szabs. tv. 200/A. § (1) bekezdésébe ütköző jogosulatlan közterületi értékesítés szabálysértést.

6) Sz. Z. r. főrm. 2015. május 26-án kelt kiegészítő jelentésében előadta, hogy 2015. májusában a M., Cs. utcában intézkedés alá vonta a panaszost, mivel bejelentés érkezett házalásról.

Az intézkedés során a panaszossal szemben az éppen hatályos jogszabályok alapján intézkedett és az általa sérelmezett állításokkal kapcsolatban meg kívánja jegyezni, hogy a részéről semmiféle sértő, rágalmazó, legfőképpen hátrányos megkülönböztetés nem történt, ami sértette volna a személyét, vallási vagy bármiféle hovatartozását. A vele lévő két férfi, akinek nevére nem emlékszik, velük szemben minden probléma nélkül le tudta folytatni az intézkedést. Továbbá a rendőr elmondta, hogy az akkori, intézkedést követően írt jelentésében foglaltakat továbbra is fenntartja.

7) 2015. május 27-én H. M. r. főrm. jelentette, hogy 2015. május 7-én a kora délutáni órákban otthon tartózkodott a M., Cs. utca 24. szám alatt. A nap folyamán lement a

garázsához, ahol találkozott a szomszédjával (P. K.-dal), aki éppen egy sövényvágót vitt az utca felé. Kérdésére, hogy hol lesz a munka azt válaszolta, hogy itt van két férfi, aki vállalja, hogy meglézi neki. Ekkor figyelmeztette őt a rendőr, hogy a megyében, de az egész országban hasonló módszerekkel próbálják kicsalni a sértettek megtakarított pénzeit, illetve konyhai eszközök élezése során a lakásba bejutva és a sértettek figyelmét elterelve szerzik meg elrejtett készpénzeiket. Ezt P. K. tudomásul vette. A rendőr felment a lakásába, majd kis idő múlva hangoskodásra lett figyelmes a csukott ablakon keresztül. Kinézett az utcafronti ablakán és látta, hogy három ismeretlen személy, két rendőr és a szomszédja állnak az út szélén. H. M. r. ftörm. lement hozzájuk, hogy hátha tud valamiben segíteni, de rendőri mivoltát nem fedte fel. A három személy közül a panaszos arrogáns, emelt hangon hangoztatta, hogy ő csak a munkáját végzi, rendes adófizető állampolgár és nem érti, hogy miért igazoltatják őt. Biztosan azért, mert ő cigány származású. Sz. Z. r. ftörm. közölte a panaszossal, hogy nyugodjon le és ne kiabáljon. Elmondta neki továbbá, hogy az utcán végzett kereskedelmi tevékenység jogszabályhoz kötött és az önkormányzattól kell engedélyt kérni. Ezzel a panaszos nem rendelkezett és közölte vele, hogy emiatt feljelentést tesz ellene. A másik két személy az intézkedés közben teljesen együttműködő volt, majd kis idővel a panaszos is lenyugodott. Az intézkedés során semmilyen kijelentést nem hallott H. M. r. ftörm., ami a panaszos, illetve a másik két személy faji vagy vallási hovatartozására vonatkozott volna.

8) Gy. J. r. őrnagy 2015. június 2-án az alábbi feljegyzést készítette.

A panaszos által az Egyenlő Bánásmód Hatóságnál indított eljárással összefüggésben adatgyűjtést végzett M., Cs. utcában, ahol szóban meghallgatta P. K.-t, aki elmondta, hogy a kérdéses napon a lakásán tartózkodott, amikor egy fiatalember a körbekerítetlen udvaron odament hozzá és érdeklődött, hogy lenne-e valami köszörülni valója. P. K. közölte, hogy késeit maga élezi, azonban van egy sövényvágója, amit azonban csak szétszerelve lehet élezni, ezt esetleg elvállalnák-e. A fiatalember erre azt válaszolta, hogy az édesapja, aki a köszörülést végzi a bölcsödében élez késeket, ezt követően odamegy és eldönti, meg tudja-e élezni a sövényvágót. Kb. 20 perc elteltével megérkezett a panaszos, aki azt mondta, hogy a szétszerelést nem vállalja. Végül úgy egyeztek meg, hogy a sövényvágót csak lecsiszolja, letisztítja, mindezt 2.000 Forintért.

A köszörűt a ház előtt található papírgyűjtőre felszerelve, megkezdte a sövényvágó csiszolását. A másik két személy szintén ott tartózkodott, de ők a munkában nem vettek részt. Röviddel ezután megérkezett egy rendőrautó, amiből két rendőr szállt ki. Mindhárom személyt igazoltatták, majd a köszörülést végző panaszostól a tevékenység végzésére vonatkozó engedélyt kérték. Ekkor ő átadott egy iratot, de az intézkedő rendőr szerint még az önkormányzattól is kellett volna engedély, amire a panaszos azt válaszolta, hogy erről ő nem tudott.

Valamikor az intézkedés közben megjelent a helyszínen P. K. szomszédja H. M. is, aki egyébként szintén rendőr, de akkor nem volt szolgálatban.

Maga a rendőri intézkedés P. K. elmondása szerint kulturált, korrekt volt. A panaszos már az intézkedés kezdetétől fennhangon kifogásolta az intézkedés tényét, azt mondta őt mindenhol csak vegzálják, majd arrogáns stílusban ezt kérdezte a rendőrtől, hogy „Tudja maga ki vagyok én?!”. A rendőri intézkedés stílusa ezt követően határozottabb, erélyesebb lett, de semmilyen sértő, vagy megkülönböztető kijelentés nem hangzott el.

Az intézkedés során az azt lefolytató rendőr többször is kommunikált valakivel rádión.

Az intézkedés befejeztével a rendőrök beültek az autóba, majd a részükről valami olyan kijelentés hangzott el, amelyet P. K. hallott, hogy később jönnek a csapattal. Ez véleménye szerint H. M-től származó kijelentés lehetett, akiről tudja, hogy rendszeresen horgászik a kollégáival.

P. K. meghallgatása során többször, határozottan kijelentette, hogy a rendőri igazoltatás során semmi olyan kijelentés, vagy akár utalás nem hangzott el, amely sértette volna az emberi méltóságot, vagy az intézkedés alá vontak cigány származására, nemzetiséghez tartozására utalt volna. Határozottan állította P. K., hogy az intézkedésre nem a személyek cigány származása miatt került sor.

P. K. meghallgatását követően adatgyűjtést végzett Gy. J. r. őrnagy a bölcsödében, ahol az intézmény vezetője elmondta, hogy a kérdéses napon valóban járt nála késeket élezni a panaszos, aki társaival az utcát járva ment be a bölcsöde területére, és kérdezősködött, hogy lenne-e élezni való kés. Az intézményvezető először engedett, és néhány kést átadott élezésre, de a munka minőségét látva úgy döntött, nem tart igényt a szolgáltatásra. A köszörüs elég agresszív stílusban erősködött, hogy hozza ki a többi kést is, de azt mondta neki, hogy nincs több, így végül elment. A szolgáltatásról számlát is adott. Elmondta, hogy megbánta azt a néhány kést is, mert a köszörüs igen silány munkát végzett.

9) A rendőrség mellékelte a 2015. május 7-én panaszossal szemben foganatosított rendőri intézkedéssel összefüggésben keletkezett rádióforgalmazásról a feljegyzést. A rendőri intézkedés során az intézkedést foganatosító rendőr, Sz. Z. r. ftórm. és a Megyei Rendőr-főkapitányság TIK közötti rádióforgalmazás gépett szövege az alábbi:

Sz. Z. r. ftórm.: Á. 3044-es, Igazoló kér.

TIK: Vétel. (szünet, nem releváns rádióforgalmazás)

TIK: Igazolónak pedig ismét vételen vagyok

Sz. Z. r. ftórm.: Lenne nekem első körben három személyem hármásra, ha mehet, akkor diktálnám őket.

TIK: Jöhet.

Sz. Z. r. ftórm.: Az első személyem H. S., H. S. 1., 1.-es H. S.

TIK: Másik?

Sz. Z. r. ftórm.: A másik személyem a panaszos, ő 1.-es a panaszos most közölte velem, hogy fel fog jelenteni a kapitányságon, mer' ők itt M-on köszörülnek Cs. utcában, nekem különböző engedélyeket nem tudott bemutatni, és ő sérelmezi, hogy őt igazoltatjuk és nem tetszik neki a rendőri intézkedés sem, tehát mondtam neki, hogy nyugodtan megteheti M., Sz. I. tér. 8 szám alatt, nyugodtan beballaghat, és nyugodtan panaszt tehet a rendőri intézkedés ellen.

TIK: Hát így van, akkor azt is elmondhatja természetesen, hogy nem rendelkezik semmiféle önkormányzati engedéllyel sem. Remélem, ezzel fogja kezdeni.

Sz. Z. r. ftórm.: Így van, önkormányzati engedéllyel nem rendelkezik, itt hóbörög, itt az utcán egyéb apróságok, tehát én is meg fogom tenni az én részemről, amit meg kell tenni, ő is nyugodtan, mondtam nyugodtan bemehet a kapitányságra, aztán nyugodtan megteheti a feljelentést, illetve megfenyegetett és közölte velem, hogy nem tudom, hogy én kivel beszélek, hát gondolom ez P-en biztos így működik, mondom vidéken nem. A harmadik személyem az H. N., H. N. 1.-es. Vétel.

TIK: Jó, hát azért P-en se hiszem, hogy így működnek a dolgok, nem hiszem, hogy ő olyan nagy ember lenne, meg egyébként is.

Sz. Z. r. ftórm.: Engem nem tud zavarni, volt már ennél nagyobb ember is, aki megfenyegetett. Nem baj, hadd fenyegetőzzön, ez is megy a többi közé.

TIK: Z.! H. N-nak tudod ismételni az adatait?

Sz. Z. r. ftórm.: Ő kinek?

TIK: A N-nak.

Sz. Z. r. ftórm.: Ő, már mondom is. N-nak az édesanyját úgy hívják, hogy F. B.

TIK: És Ő mikor született?

Sz. Z. r. ftórm.: A H. N., az kérek szépen 9.-es.

TIK: Oké.

Sz. Z. r. ftórm.: Á. 3044-es, Igazoló kér.

TIK: Vétel.

Sz. Z. r. ftórm.: Annyit jelentenek, hogy befejeztük az intézkedést ezzel a három úriemberrel, ettől függetlenül még két külső tanú volt, akiket fölírtunk. A panaszos az intézkedés végén elkérte a nevem, a beosztási helyem, illetve a jelvéyszámom, amit természetesen a részére átadtam, megmondtam neki, úgyhogy én részemről is meg fogom tenni, amit meg kell lépnem.

10) A rendőrség mellékelte a rádióforgalmazásról szóló hanganyagot, de tekintettel arra, hogy az előző pontban szó szerint leírták a beszélgetés tartalmát, így a Testület azt jelen pont alatt nem ismétli meg.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben a következő megállapításokra jutott.

A Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye II cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, a VI. cikkében meghatározott személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát, valamint a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként abban a kérdésben foglalt állást, hogy a rendőrség vajon megfelelő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosított intézkedést a panaszossal szemben.

a) Az intézkedés jogalapja kapcsán a Testület az alábbi álláspontra helyezkedett.

A rendőrség tájékoztatása szerint telefonos bejelentés hatására kezdeményeztek intézkedést a panaszossal és két kollégájával szemben. A kapitányságvezető és az intézkedő rendőrök is egybehangzó tájékoztatás adtak az intézkedés jogalapja kapcsán. 2015. május 7-én 14 óra körüli időben M. város, Cs. utcában közterületen foganatosított rendőri intézkedésre a betegállományban lakásán tartózkodó, a Megyei Rendőr-főkapitányság állományában tartózkodó H. M. r. ftórm., házaló jellegű kereskedelmi tevékenységre vonatkozó bejelentése nyomán került sor. Mind a bejelentő, mind az intézkedő rendőr előtt ismert volt az a tény, hogy az elmúlt időszakban országsszerte, így időnként a M. Rendőrkapitányság illetékességi területén is történnek időskorú, egyedül élő emberek sérelmére olyan, elsősorban vagyoni elleni

bűncselekmények, ahol egyes személyek házaló jellegű kereskedelmi, szolgáltató tevékenységet színlelve, vagy magukat különböző szolgáltatók, esetlegesen a szociális ellátórendszer vagy az önkormányzat munkatársainak kiadva jutnak be a sértettekhez. Esetenként e tevékenységet más bűncselekmény elkövetését megelőző „terepszemlére” használják fel. A közelmúltban a M. Rendőrkapitányság illetékességi területén is történt két hasonló bűncselekmény: 2015. április 8-án M. város Cs. utcai bölcsődében (, ahol egyébként a rendőri intézkedést megelőző órákban a panaszos is járt), valamint 2015. május 22-én B. településen. Erre tekintettel a parancsnok álláspontja szerint a telefonos bejelentés felvethette a Szabs. tv. 200/A. § jogosulatlan közterületi értékesítés szabálysértés elkövetésének a gyanúját, így a rendőrség oldalán az Rtv. 13. § alapján intézkedési kötelezettség keletkezett, amelynek keretén belül a helyszínre kellett mennie a rendőröknek azért, hogy meggyőződjenek a bejelentés valóságtartalmáról és amennyiben az megalapozott, akkor annak megfelelően fogantartsák a szükséges cselekményeket.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 8. §-a szerint a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. Ezt a szakaszt egészíti ki a Szolgálati Szabályzat 9. §-a, amely szerint a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett – ha a Szabs. tv-ben megállapított feltételek fennállnak – szóbeli figyelmeztetést alkalmaz.

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely szabálysértés tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e szabálysértést, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik – nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos részéről a szabálysértés elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e.

A telefonos bejelentés a Szabs. tv. 200/A. § jogosulatlan közterületi értékesítés szabálysértés elkövetésének a gyanúját vetette fel, tekintettel arra, hogy a bejelentő elmondta, hogy három ismeretlen személy járja az utcát és házaló tevékenységre utaló cselekményt folytat. A Szabs. tv. jelen rendelkezése értelmében:

Szabs. tv. 200/A. § „(1) Aki közterületen a kereskedelemről szóló törvény szerinti közterületi értékesítést jogosulatlanul végez, szabálysértést követ el. (2) Az (1) bekezdésben meghatározott szabálysértés miatt a közterület-felügyelő is szabhat ki helyszíni bírságot.”

A rendőrség tájékoztatása szerint a telefonos bejelentésben a bejelentő azt az információt közölte, hogy három személy járja az utcát azzal az indokkal, hogy késeket éleznek és főleg időskorú emberekhez kopogtatnak be, valószínűleg házaló tevékenységet folytatnak. Tekintettel az utóbbi időben országszerte jelentkező problémára és a fokozott, ilyen módon elkövetett vagyon elleni bűncselekmények elszaporodott voltára a rendőrség két járőrt küldött a helyszínre a bejelentés valóság tartalmának a kivizsgálására.

A Testület álláspontja szerint a telefonos bejelentés felvethette annak a gyanúját, hogy valóban házaló jellegű, kereskedelmi tevékenységet folytathat a három személy, akik házról házra járnak egy utcában és bekopogtatnak az ajtókon. A bejelentés alkalmas volt arra, hogy a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztessen, hiszen a Szabs. tv. 200/A. §-ba ütköző cselekmény elkövetésére vonatkozó gyanút a bejelentés felvethette. Ennek keretén belül a rendőrségnek meg kellett jelennie a helyszínen, hogy meggyőződjön arról, hogy a három személy (köztük a panaszos) valóban jogosulatlanul, vagy jogosultan végez kereskedelmi tevékenységet közterületen. Ennek érdekében indokolt volt a helyszínre menni a rendőröknek a jelen lévők nyilatkozatai beszerzése miatt, valamint annak érdekében, hogy beszeresse azokat a dokumentumokat (engedélyeket), amelyek alapján akár jogosultan járhatnak el a személyek, vagy meggyőződjön azok hiányáról. Így ezen körülményekre tekintettel a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga, hiszen a rendőrség intézkedési kötelezettségét a telefonos bejelentésben közölt információk keletkeztették, amely az Rtv. 13. §-ára figyelemmel a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

Tekintettel arra, hogy a bejelentésben felmerült a gyanú szabálysértés elkövetésére, így a Testület álláspontja szerint a panasossal szemben fennállt a rendőrség oldalán az intézkedési kötelezettség, ezért a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

b) A panaszos kifogásolta azt, hogy őt a rendőrség intézkedés alá vonta, hiszen álláspontja szerint erre csakis az adhatott okot, hogy ő cigány származású, más okot el sem tud képzelni.

A rendőrség határozottan tagadta azt, hogy a panasossal szembeni intézkedést a panaszos és társainak etnikai hovatartozása determinálta volna. A rendőrség tájékoztatása szerint lakossági bejelentés alapján kezdeményeztek intézkedést a panasossal szemben, amely szabálysértés elkövetésének a gyanúját vetette fel, így a gyanú intézkedési kötelezettséget keletkeztetett a rendőrség oldalán.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése tartalmazza a részrehajlásmentes rendőri intézkedés alapvető követelményét, így eszerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

Tekintettel arra, hogy a Testület korábban megállapította, hogy a rendőrség oldalán a telefonos bejelentés intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, hiszen az szabálysértés

elkövetésének a gyanúját vetette fel, így jelen kifogás kapcsán is úgy határozhatott a Testület, hogy a rendőrség objektív indokokra hivatkozással intézkedett a panaszossal és társaival szemben, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A Testület véleménye szerint a rendőrségnek a bejelentés hatására meg kellett jelennie a helyszínen annak érdekében, hogy meggyőződjön a bejelentésben közöltek valóságáról. Ennek keretén belül a helyszínre érkező rendőrök útközben felvilágosítást kértek, hogy a három személy hol tartózkodik. A rendőröket a Cs. utca végére irányították az utca lakói, így a rendőrök a bejelentésben megjelölt helyre érkeztek. A helyszínen három személyt találtak, akik egy a, közterületen lévő újsággyűjtő tárolóra erősített köszörűvel sövénynyírót éleztek. A rendőrök ekkor vonták őket intézkedés alá, hogy meggyőződjenek arról, hogy jogosult vagy jogosulatlan módon végeznek kereskedelmi-szolgáltató tevékenységet. Ennek keretén belül igazoltatták, átvizsgálták a személyeket, majd iparendélyt és önkormányzati engedélyt kértek, amelyek lehetővé tették volna a számukra a tevékenység kifejtését.

A Testület véleménye szerint a rendőrség és a panaszos sem hozott olyan információkat a Testület tudomására, amelyek a rendőri intézkedés, etnikai hovatartozás miatti részrehajló jellegét alátámasztották volna, így a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos kifogását, így azt, mint alaptalant elutasította. A Testület véleménye szerint a panaszost nem érte az intézkedés következtében olyan hátrány, amely aránytalan lett volna. A Testület álláspontja szerint a helyszínen tapasztaltak (t. i. közterületen folytatott kereskedelmi-szolgáltató tevékenység, szükséges engedélyek hiánya) tovább erősíthették a szabálysértés elkövetésére vonatkozó gyanút. A Testület azonban jelzi, hogy hatáskörének hiányában nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy a panaszos magatartásával valóban megvalósított szabálysértést, hiszen arról szabálysértési eljárás keretén belül szabálysértési hatóság jogosult határozni.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga a vele szemben foganatosított intézkedés kapcsán, hiszen a rendőrök nem intézkedtek vele szemben részrehajlóan.

2) A Testület ezt követően a panaszos igazoltatását vizsgálta meg.

A rendőrség az igazoltatás jogalapjaként az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontját jelölte meg.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése a) pontja szerint rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. Az Rtv. 29. § (2) bekezdése szerint az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait, hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot – a személyazonosító igazolványon túl – minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként. A 29. § (3) bekezdése alapján pedig ha további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják, az igazoltatás során rögzíteni kell az igazoltatott személyazonosító adatait, az igazolvány sorozatát és számát, az igazoltatás helyét, idejét és okát, valamint - az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott felkérés teljesítése esetén - az igazoltatott személy lakóhelyét,

tartózkodási helyét. A (4) bekezdés szerint a személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazolatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, ha a személyazonosság megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazolatottól ujjnyomat vehető, az igazolatotról fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.

A Testület utal továbbá Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, amely a rendőr intézkedési kötelezettségéről rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A fenti rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 8-9. §-a az alábbiakkal egészíti ki. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A Szolgálati Szabályzat 25. §-a határozza meg az igazoltatás során követendő eljárást. A hivatkozott jogszabályhely (1) bekezdése szerint az igazoltatás során a rendőr elkéri az igazolatott személyazonosító igazolványát vagy egyéb, a személyazonosságot hitelt érdemlően igazoló okmányát. Ha az okmány valóságos vagy az igazolatott személyazonossága kétséges, a rendőr ellenőrző kérdéseket tehet fel, felszólítja az igazolatott személyt adatainak bemondására, a bemondott adatokat az okmánnyal összehasonlítja. Az intézkedés során minden esetben ellenőrizni kell az igazolatott személy és a bemutatott okmány adatait a Schengeni Információs Rendszerben (SIS), a körözési információs rendszerben, valamint - szükség szerint - a személyi adat- és lakcím nyilvántartásban vagy az okmány-nyilvántartásban. A (2) bekezdés alapján az igazoltatás során meg kell állapítani az igazolatott személyazonosságát, és - akinél ez a további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják - az igazolató lapon rögzíteni kell az igazolatottnak az Rtv. 29. § (8) bekezdése szerinti személyazonosító adatait, az igazolványának sorozatát és számát, valamint az igazoltatás helyét, idejét és okát. A (3) bekezdés szerint az Rtv. 24. § (4) bekezdésében meghatározott intézkedéskor a rendőr a szolgálat befejezését követően haladéktalanul írásos jelentést tesz, amely tartalmazza az igazoltatással érintett személynek az Rtv. 29. § (8) bekezdése szerinti személyazonosító adatait. (4) Az igazoltatást kérő részére az igazolatott személy adatait az igazoltatás helye szerint illetékes rendőrkapitányság adhatja ki.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszost azért igazoltatták, mert lakossági bejelentés alapján intézkedési kötelezettségük keretén belül a panaszos személyazonosságának a megállapítása a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból indokolt volt, tekintettel arra, hogy a telefonos bejelentésben szabálysértés elkövetésére vonatkozó gyanút hoztak a rendőrség tudomására, így ennek keretén belül indokolt volt a panaszos személyazonosságának a megállapítása.

A Testület figyelemmel arra, hogy korábban megállapította a rendőrség intézkedési kötelezettségének a jogszerűségét, így a rendőrségi intézkedés során, a panaszossal szemben

felmerült gyanú alapján indokolt volt a panaszos személyazonosságának a megállapítása, ezért a Testület elfogadta a panaszos igazoltatásának a jogalapjaként a rendőrség által hivatkozott, Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontját. Erre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető joga.

A fentiekben közöltekre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez való alapvető joga a vele szemben végrehajtott igazoltatás kapcsán.

3) A panaszos kifogásolta, hogy ruházatát és csomagját átvizsgálták.

A rendőrség az átvizsgálás jogalapjaként az Rtv. 29. § (6) bekezdését jelölte meg, amelyet az Rtv. 31. § (2) bekezdésében meghatározottak szerint hajtottak végre. Az intézkedés végrehajtása előtt a rendőr felszólította a panaszost, hogy a zsebeiben lévő tárgyakat pakolja ki, majd külső ruházatát átvizsgálta, amelynek célja részben az volt, hogy az intézkedéssel érintett panaszosnál található-e a helyszínen felmerült jogsértéssel összefüggő, illetve a közrendet, közbiztonságot a fent írtak szerint veszélyeztető és az elmúlt időszakban elszaporodott cselekményekhez kapcsolódó tárgyak, eszközök.

Az Rtv. 29. § (6) bekezdése szerint a rendőr az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének a gyanúja szükségessé teszi.

Az Rtv. 31. § (2) bekezdés szerint a ruházat átvizsgálást – halaszthatatlan eset kivételével – az intézkedés alá vonttal azonos nemű személy végezheti. Az intézkedés nem történhet szeméremsértő módon.

Tehtetttel arra, hogy a panaszos rendőri felszólításra a birtokában lévő dokumentumokat átadta a rendőrnek, a rendőri felszólításra egyéb dokumentumot nem tudott a rendőr rendelkezésére bocsátani, így a Testület nem fogadta el a ruházat-és csomagátvizsgálás jogalapjaként az Rtv. 29. § (6) bekezdését. A Testület véleménye szerint a személyazonosság megállapításának esete eleve nem állt fent, hiszen a panaszos rendőri felszólításra hitelt érdemlően igazolta magát, így a rendőrség meg tudta állapítani a panaszos személyazonosságát. A második lehetséges átvizsgálási ok, nevezetesen a „közrendet, közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása” szintén nem állt fent az átvizsgálás pillanatában, hiszen sem a rendőrség, sem a panaszos nem számolt be olyan potenciális veszély helyzetről, amelynek a bekövetkezése valószínű volt; ennek kapcsán jelzi a Testület, hogy a távoli, lehetséges veszélyhelyzetre történő hivatkozás nem elegendő. Végül pedig a harmadik igazoltatási ok, azaz a „bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének a gyanúja szükségessé teszi” szintén nem minősül alapos hivatkozásnak, hiszen a panaszos ruházatát azt követően vizsgálták át, hogy tulajdonképpen a panaszos igazolta azt, hogy nincs a birtokában olyan engedély, amely feljogosítaná őt a tevékenységének a kifejtésére, így a szabálysértés elkövetésére vonatkozó gyanút már a rendőrség birtokába adott társasági szerződésminta is tovább erősítette. Valószínűleg a panaszos átadta volna a szükséges engedélyeket, ha azok a birtokában lettek volna, hiszen ezzel megelőzte volna a vele szemben megindult szabálysértési eljárást és az annak során kiszabható lehetséges jogkövetkezményeket. Ezen körülményekre tekintettel a Testület véleménye szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga sérült a vele szemben foganatosított ruházat-és csomagátvizsgálás miatt.

A fentiekben kifejtettek szerint a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a vele szemben foganatosított ruházat-és csomagátvizsgálás kapcsán.

4) A panaszos a rendőri fellépést több aspektusból is kifogásolta.

Mielőtt a Testület az egyes kifogásokat értékelné fontosnak tartja rögzíteni a rendőri fellépésre vonatkozó szabályok ismertetését, hiszen a panaszok ugyanazon rendelkezések megsértését kifogásolják, így a Testület – az ismétlések elkerülése végett – jelen helyen, együtt kívánja ismertetni a rendőrök szolgálati fellépésére irányadó rendelkezéseket.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

a) Elsősorban sérelmezte azt, hogy a rendőr olyan közel ment hozzá, hogy hasával megbökte őt és így pár centiméterre a panaszostól kiabált, ordította vele.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszos kifogásának a valóság alapját. Tényelődásuk szerint az intézkedők egyike sem bökte meg a panaszost, az egyik rendőr 1-2 lépés távolságra állt a panaszostól és így kommunikált vele. Megítélésük szerint a rendőri fellépés határozott volt, egyik rendőr sem kiabált, vagy ordított az intézkedés során. Az intézkedés alapvetően kulturált, higgadt hangnemben zajlott, akkor vált kissé erőteljesebbé, határozottabbá, amikor a panaszos fenyegetőzni kezdett.

A Testület elsőként a panaszos és a rendőrség állításait vizsgálta meg, amelyek ellentétben állnak egymással. Ezt az ellentmondást megpróbálta feloldani a tanúk tényelődásaival: a panaszos oldalán egy tanú (akit ténylegesen nem sikerült meghallgatni), valamint a rendőrség oldalán két tanú által közölt információkkal. A rendőrség a tényelődásának az alátámasztására két tanút, a bejelentőt és azt a személyt, akinél a panaszos munkát végzett meghallgatta. Mindkét személy egybehangzóan a rendőrség által közölt valóság alapját alátámasztó történeti tényelődást közölt. Erre tekintettel a Testület – a tanúk számára tekintettel – az ellentmondást a rendőrség által előadott történeti tényállási elemekre alapozva oldotta fel, így álláspontja szerint a panaszos jelen pont alatt kifogásolt rendőri fellépésre vonatkozó kifogását alaptalannak találta, így arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem sérült a panaszos emberi méltóságához való alapvető joga.

A fentiekben kifejtettek alapján nem sérült a panaszos emberi méltóságához való alapvető joga a rendőri fellépés kapcsán.

b) A panaszos sérelmezte azt, hogy az intézkedés során a rendőr folyamatosan tegezte, amit ki is kért magának.

A rendőrség tájékoztatása szerint az intézkedő rendőr nem tegezte a panaszost, hiszen a „Nem hallom mit mond” formula nem tegező jellegű.

A Testület jelen kifogás kapcsán is ellentmondást tapasztalt a rendőrség és a panaszos által közölt információkban, amelyet szintén megpróbált feloldani a tanúvallomások birtokában. Figyelemmel arra, hogy a panaszos munkáját megrendelő személy nyilatkozott úgy, hogy nem használt tegező formulát a rendőr, mivel a panaszos által megnevezett személyt nem sikerült meghallgatnia a Testületnek, ezért méltányossági szempontok alapján úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható a tegező formula használata kapcsán, mert a Testület nem tudott egy olyan történeti tényállást megállapítani, amelynek fényében teljes körűen kivizsgálhatta volna jelen panaszt.

Tekintettel a fent leírtakra a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

c) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr azt a kijelentést tette az intézkedés során, hogy „nem ijed meg ettől a kis senkitől”.

A rendőrség visszautasította azt, hogy az intézkedés során ilyen kijelentés elhangzott volna. Ezt támasztotta alá az, hogy a rendőrségnek P. K. J., a panaszos munkájának a megrendelője azt nyilatkozta, hogy az intézkedés során ilyen kijelentés nem hangzott el.

A Testület a rendőrség és a panaszos állítása között feszülő ellentmondást nem tudta feloldani a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközével és a birtokában lévő csekély számú bizonyítékkal, így csak úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltóságához való

jogának a sérelme nem megállapítható, hiszen a Testület nem tudott kialakítani olyan történeti tényállást, amely alapján alaposan kivizsgálhatta volna a panaszos kifogását.

A fentiekben közöltek alapján a Testület nem tudta feloldani a panaszos és a rendőrség által előadott tények között feszülő ellentmondást, így erre tekintettel a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

d) Végezetül a panaszos sérelmezte, hogy a rendőr oly módon volt agresszív, hogy az intézkedés során végig kiabált. Úgy ordított, hogy a rendőri fellépés nemcsak a panaszosban, hanem a vele tartózkodó két személyben is félelmet keltett. Sőt, a rendőr előállítással is megfenyegette a panaszost és társait, amelynek foganatosítását attól tette függővé, hogy a társa hogyan határoz.

A rendőrség visszautasította a panaszos állításának valóság alapját. A rendőrség álláspontja szerint a rendőri fellépés határozott volt, egyik rendőr sem kiabált, vagy ordított az intézkedés során. Az intézkedés alapvetően kulturált, higgadt hangnemben zajlott, akkor vált kissé erőteljesebbé, határozottabbá, amikor a panaszos fenyegetőzni kezdett. A rendőri jelentések és a meghallgatott tanú elmondása szerint az intézkedő rendőr előállítás foganatosítását nem helyezte kilátásba, azzal a panaszost nem fenyegette meg; a személyi szabadság korlátozására okot adó körülmény nem merült fel. Épp ellenkezőleg a panaszos volt az, aki a rendőröket fenyegette meg azzal, hogy „nem tudják a rendőrök, hogy kivel beszélnek”, valamint „többet nem lesztek rendőrök”.

Tekintettel arra, hogy jelen panaszosi kifogás kapcsán a rendőrség és a panaszos is merően eltérő történeti tényállást hozott a Testület tudomására, amelyet a Testület nem tudott feloldani, így csakúgy, mint az előző pontban úgy határozhatott, hogy az ellentmondás feloldhatatlanságára tekintettel a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

A rendőri fellépés félelemkeltő jellege, valamint a rendőrség részéről történő, előállítással fenyegetés kapcsán a Testület nem tudta feloldani a történeti tényállási elemek között tapasztalt ellentmondást, így arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület a lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményezett intézkedést a panaszossal szemben, így nem sérült a rendőri intézkedés foganatosítása kapcsán a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga. A panaszos igazoltatása kapcsán a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez való alapvető joga. A panaszossal szemben végrehajtott ruházat-és csomagátvizsgálás kapcsán a Testület álláspontja szerint csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga, hiszen nem álltak fent a jogszabályi feltételek, amelyek felhatalmazták volna a rendőrséget az intézkedés végrehajtására. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr megbökte őt a hasával és rendkívül közel állt hozzá és végig ordított vele; ezen kifogás kapcsán a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszos emberi méltóságához való alapvető joga, hiszen a rendőrség több tanút sorakoztatott fel ezen panaszra cáfolatára, amelyet a Testület az ellentmondás feloldása során figyelembe vett. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr őt az intézkedés során folyamatosan tegezte, azonban a két fél tényelőadásai között feszülő ellentmondást a Testület nem tudta feloldani, így

álláspontja szerint a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható. Az intézkedés során elhangzott, a panaszos szerint rá nézve sérelmes rendőri kijelentések kapcsán a Testület szintén úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható, tekintettel a tényelődások között tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra. A panaszos azon kifogása kapcsán, hogy az intézkedő rendőr fellépése félelemkeltő volt, sőt előállítás végrehajtásával is megfenyegette a panaszost a Testület szintén nem tudott kialakítani egy olyan történeti tényállást, amely alapján megvizsgálhatta volna a panaszt, így arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2015. július 30.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDEZÉSETI PANASZTESTÜLET